

om, at disse gentagne Tilbud har ikke anden Virkning end at skabe en Ophidselse, altsaa ubetinget den modsatte Virkning af det, man eventuelt tilsigter, en Ophidselse, som gør Skade i Arbejdsforholdet, selv hvor Arbejdsforholdet maaske bør reguleres ved Forhandlinger. Og det er ganske klart, at den almindelige Stemning og Følelse ikke er blevet bedre, efter at Ministeriet ihærdigt har stræbt efter at faa Arbejdsgiverforeningen til ogsaa at tage Affære og nu endelig har opnaaet, at deres Meningsfælle, Arbejdsgiverforeningens Formand, har talt i samme Sprog og Tone, som Ministeriet nu i et Aar har talt i.

Denne stadige Anvisning paa Lønnesættelser har intet at gøre med det, der er Realiteten, det er en smaatskaaren, en forhistorisk Lønpolitik, som her søges ført frem som et Vidunder, noget, som er arvet fra nogle Slægtled tilbage i Tiden, men som forstandige Mennesker i vore Dage forstaar er den fuldkomne Galimatias overfor Beskæftigelsesspørgsmaalet. Se dog Udviklingen andre Steder, paa de Steder, hvor man søger at bringe Gang i Produktionen, dér gaar den ikke i Retning af Lønnesættelser og smaatskaaren, elendig Lønpolitik, som man her anviser.

De Forenede Staters seddeludstedende Bank afgav ved Udløbet af 1925 en Beretning om det forløbne Aar, og den erklærer i Beretningen, at Beskæftigelsesgraden i Fabriksindustrien i det Aar var forøget med 6,4 pCt., at Lønudgiften i samme Periode var steget med 12,6 pCt., og at Produktionen i samme Tid var steget med 24,8 pCt. Det er den Udviklingslinie, man følger dér, hvor man ønsker at se Produktionen i stadig Udvikling og Fremgang. Der er i den Beretning, oplyses det, Tale om Gennemsnittet af 34 Industrigræne i de Forenede Stater.

Se, det er et helt andet Sprog end den „Statsmandstale“, som den danske Statsminister almindeligvis præsterer. Og det Sprog, man taler i Amerika, forstaar man efterhaanden ogsaa i andre Lande; i England, Frankrig og Tyskland er man inde i den samme Nyorientering, som Amerika for længst er gaaet i Spidsen for, man forstaar, at de gamle Teorier, de Madsen-Mygdalske Teorier, om at holde Arbejderne nede er usle, smaaborgerlige Teorier, der sikrer Produktionens Undergang i Stedet for dens Fremgang.

To engelske Ingeniører, Mr. Austin og Mr. Lloyd, har for en Tid siden meddelt Resultaterne af en Studierejse, de gennem en længere Tid har foretaget i Amerika, et

lille interessant Skrift, som jeg anbefaler den højtærede Statsminister at studere, det er hovedsageligt beregnet paa at virke i England, men jeg tror, at det ogsaa kan gøre Virkning herhjemme. Det fremhæver som Konklusionen af alle Betragtninger, at høj Løn følges af stor Købeevne, stor Produktion, stor Omsætning, og samtidig gælder det om at have de lavest mulige Priser, som atter er betinget af den store Produktion. Det er Vejen frem, siger de to engelske Ingeniører, og de anbefaler stærkt den Nyorientering i den engelske Industri, som maa være Resultatet af de Undersøgelser, man foretager.

Se ogsaa Udviklingen i Tyskland: Alt sættes ind paa Produktionens Forøgelse, ogsaa Statens Bistand, naar det er nødvendigt, og fra Uge til Uge kan det konstateres, hvorledes Lønningerne stiger. Og Staten holder sig heller ikke tilbage. Lige i de seneste Dage har Staten forelagt et stort omfattende Forslag til en ny Lønningsordning for det tyske Rige med betydelig Lønfremsgang, med Lønninger, som i Forhold til, hvad Tyskland har lidt og har maattet ofre, virkelig er betydningsfulde. Og samtidig med den tyske Stat bereder Enkeltstater sig ogsaa paa en lignende Fremgangsline; i Fristaten Hamburg foreligger der Lønningsforslag af ganske samme Karakter, som viser Linien opad i Modsætning til det smaatskaarne, som præsenteres herhjemme.

Herhjemme taler man om Arbejderne og til Arbejderne, som om de slet ikke havde mærket Nedgangstiderne, som om Arbejderne havde siddet og ruget over, hvad de skaffede sig af Lønstigninger under Krigen, medens Sandheden er, at Lønnen siden 1921 Skridt for Skridt er nedsat med i alt 40 pCt.; i samme Tid er Prisniveauet kun gaaet ned med 33 pCt. Arbejderne er altsaa siden 1921 blevet ugunstigere stillet, idet deres Løn er dalet ikke blot i Forhold til Prisniveauet, men mere, end Prisniveauet berettigede til.

Naar man nu fra Regeringens Side henvender sig til de daarligst stillede, Gang paa Gang afviser deres berettigede Klager og endog gaar frem paa den Maade, man har gjort i Arbejdsloshedslovgivningen med Bortskæring af Understøttelser under Henviisning til, at de paagældende maa sætte deres Løn ned, har man saa sikret sig, at de andre Faktorer, som var nærmest til at gaa i Spidsen, Aktieselskabsdirektørerne, Bankdirektørerne og Kapitalejerne, har faaet de Nedskæringer, som man nu kræver, at Arbejderne igen skal tage paa sig? Arbejderne har siden 1921 faaet deres 40 pCt.'s Nedgang, men har Bank-